

## UCHWAŁA

Dnia 30 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Frąckowiak (przewodniczący)

SSN Anna Kozłowska (sprawozdawca)

SSA Katarzyna Polańska-Farion

Protokolant Katarzyna Bartczak

w sprawie z wniosku wierzyciela [...] Bank S.A. w W.  
przeciwko dłużnicze A. L.  
o nadanie klauzuli wykonalności,  
po rozstrzygnięciu w Izbie Cywilnej na posiedzeniu jawnym  
w dniu 30 maja 2014 r.  
zagadnienia prawnego  
przedstawionego przez Sąd Rejonowy w W.  
postanowieniem z dnia 4 marca 2014 r.

"1. Czy od dnia 14 sierpnia 2013 r., nadając klauzulę wykonalności orzeczeniu sądu bądź referendarza sądowego, które zostało wydane w sprawie wszczętej przed dniem 7 lipca 2013 r., należy - zgodnie z § 2<sup>1</sup> rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 5 kwietnia 2012 r. w sprawie określenia brzmienia klauzuli wykonalności (Dz.U. z 23 kwietnia 2012 r., poz. 443 z późn. zm.) - w treści klauzuli wykonalności wskazywać numer PESEL lub NIP wierzyciela i dłużnika będącego osobą fizyczną, jeżeli są oni obowiązani do jego posiadania lub posiadają go nie mając takiego obowiązku, lub numer w Krajowym Rejestrze Sądowym, a w przypadku jego braku - numer w innym właściwym rejestrze, ewidencji lub NIP wierzyciela i dłużnika niebędącego osobą fizyczną, którzy nie mają obowiązku wpisu we właściwym rejestrze lub ewidencji, jeżeli są oni obowiązani do jego posiadania?

2. Czy brak wskazania w treści klauzuli wykonalności odpowiednich numerów identyfikujących wierzyciela i dłużnika, o których mowa w § 2<sup>1</sup> rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości

z dnia 5 kwietnia 2012 r. w sprawie określenia brzmienia klauzuli wykonalności, podlega usunięciu w drodze sprostowania, czy w drodze uzupełnienia postanowienia?"

podjął uchwałę:

**1. Nadając klauzulę wykonalności orzeczeniom sądów lub referendarzy sądowych wydanym w postępowaniach wszczętych przed dniem 7 lipca 2013 r. oraz ugodom sądowym zawartym w postępowaniach wszczętych przed tym dniem, w treści klauzuli wykonalności nie wskazuje się informacji objętych treścią § 2<sup>1</sup> rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 5 kwietnia 2012 r. w sprawie określenia brzmienia klauzuli wykonalności (Dz.U. z 2012 r., poz. 443 ze zm. Dz.U. z 2013 r., poz. 859).**

**2. Odmawia podjęcia uchwały w pozostałym zakresie.**

## UZASADNIENIE

W postępowaniu upominawczym wszczętym w dniu 10 maja 2013 r., w dniu 17 lipca 2013 r. wydany został nakaz zapłaty, któremu, na wniosek wierzyciela z dnia 6 września 2013 r., referendarz sądowy nadał klauzulę wykonalności. Po doręczeniu tytułu wykonawczego wierzyciel wystąpił o sprostowanie postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności wobec stwierdzenia oczywistej omyłki pisarskiej polegającej na tym, że PESEL lub NIP wierzyciela i dłużnika będącego osobą fizyczną lub numeru w Krajowym Rejestrze Sądowym (KRS) wierzyciela i dłużnika niebędącego osobą fizyczną. Referendarz sądowy postanowieniem z dnia 7 listopada 2013 r. oddalił ten wniosek argumentując, że w dacie złożenia pozwu nie obowiązywało rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 lipca 2013 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie określenia brzmienia klauzuli wykonalności (Dz.U. z 2013 r., poz. 858), nakazujące umieszczanie w jej treści wyżej przytoczonych danych, a ponadto w rozporządzeniu nie wskazano, że ma ono w klauzuli wykonalności nie wskazano numeru zastosowanie także w sprawach niezakończonych w dacie jego wejścia w życie. W skardze na orzeczenie referendarza sądowego wierzyciel zarzucił, że skoro klauzula wykonalności została nadana 9 września 2013 r., a więc później niż weszło w życie rozporządzenie zmieniające rozporządzenie w sprawie określenia brzmienia klauzuli wykonalności, a zarazem w klauzuli brakuje wymaganej przepisami powołanego rozporządzenia treści, wniosek o sprostowanie jest uzasadniony. Rozstrzygając o zażaleniu wierzyciela, Sąd Rejonowy przedstawił Sądowi Najwyższemu w trybie art. 390 § 1 k.p.c. (w związku z art. 397 § 2 k.p.c.) budzące poważne wątpliwości zagadnienia prawne przytoczone na wstępie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Intensyfikacja obrotu prawnego i związany z tym istotny wzrost liczby spraw wpływających do sądów a tym samym zwiększenie kręgu osób zaangażowanych w toczące się postępowania niewątpliwie wzmagają ryzyko objęcia postępowaniem, na różnych jego etapach, i jego skutkami, innej osoby aniżeli będąca stroną danego stosunku prawnego. Dla zwiększenia niebezpieczeństwa takiego stanu rzeczy

przyczynia się także wzrost mobilności osób biorących udział w postępowaniach, przy jednoczesnym nieprzestrzeganiu obowiązku meldunkowego wynikającego z art. 2 ustawy z dnia 10 kwietnia 1974 r. o ewidencji ludności i dowodach osobistych (jedn. tekst: Dz. U. z 2006 r., Nr 139, poz.993 ze zm.), a w konsekwencji niepewność co do aktualności danych adresowych pozwanego. Płynące z tego stanu rzeczy zagrożenia zostały dostrzeżone przez ustawodawcę i zaowocowały zmianami kodeksu postępowania cywilnego dokonanymi ustawą z dnia 10 maja 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2013 r., poz. 654, dalej jako „ustawa zmieniająca k.p.c.”). W wyniku tej nowelizacji nastąpiło wzmocnienie ochrony prawnej uczestników postępowania sądowego m. in. przez odstąpienie od tradycyjnych, dotychczas przewidzianych w kodeksie postępowania cywilnego, metod ich indywidualizacji, to jest wyłącznie przez imię i nazwisko (firmę, nazwę) oraz adres (siedzibę) na rzecz wskazania nadto numeru (symbolu numerycznego), różnego w odniesieniu do osób fizycznych oraz prawnych i jednostek organizacyjnych nie posiadających osobowości prawnej. W konsekwencji, powołaną ustawą doszło do zmiany m.in. art. 126, art. 177 i art. 505, dodano także art. 208 k.p.c. Z przepisów tych wynika obowiązek powoda podania w pierwszym piśmie procesowym nadto numeru Powszechnego Elektronicznego Systemu Ewidencji Ludności (PESEL) lub numer identyfikacji podatkowej (NIP) powoda będącego osobą fizyczną, jeżeli jest on obowiązany do jego posiadania lub posiada go nie mając takiego obowiązku lub numeru w Krajowym Rejestrze Sądowym, a w przypadku jego braku - numeru w innym właściwym rejestrze, ewidencji lub NIP powoda niebędącego osobą fizyczną, który nie ma obowiązku wpisu we właściwym rejestrze lub ewidencji, jeżeli jest on obowiązany do jego posiadania. W odniesieniu do pozwanego, ustawodawca w art. 208<sup>1</sup> k.p.c. obowiązek ustalenia takich identyfikujących go danych nałożył na sąd, przy czym niewskazanie sądowi przez powoda danych pozwalających ustalić numery indywidualizujące pozwanego upoważniają sąd do zawieszenia postępowania. W elektronicznym postępowaniu upominawczym obowiązek wskazania numerów indywidualizujących pozwanego obarcza powoda. W uzasadnieniu uchwały z dnia 26 lutego 2014 r. III CZP 137/13 (Biul. SN z 2014 r., nr 2, poz. 11) Sąd Najwyższy wskazał na bezwzględny charakter przepisu art. 208<sup>1</sup>

k.p.c. skutkujący tym, że wykonanie obowiązku wynikającego z tego przepisu warunkuje wydanie wyroku. Dokonana we wskazanym w nim sposób indywidualizacja stron wyznacza bowiem stronę podmiotową procesu, co niewątpliwie musi nastąpić przed wydaniem wyroku. Wprawdzie czynnościami sądu ustalenia danych, o których mowa w art. 208<sup>1</sup> k.p.c. przepisuje się znaczenie tylko techniczne, jednak okoliczność, że przy braku tych danych ustawa nie dopuszcza do wydania wyroku (art. 177 § 1 pkt 6 i art. 182 § 1 k.p.c.) powoduje, że miejscem i czasem, w którym dochodzi do ustalenia danych indywidualizujących pozwanego jest postępowanie rozpoznawcze. Nie można przy tym pomijać, że to w toku postępowania rozpoznawczego sąd dysponuje instrumentami procesowymi pozwalającymi na uzyskanie danych potrzebnych do ustalenia numerów, o których mowa w art. 208<sup>1</sup> k.p.c., a pozwany nie jest pozbawiony procesowych środków obrony.

Ustawa zmieniająca k.p.c. weszła w życie z dniem 7 lipca 2013 r. (art. 3), a zakres jej czasowego stosowania ustawodawca określił w art. 2 stanowiąc, że do postępowań wszczętych i niezakończonych przed dniem w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe (z wyjątkami, które dla sprawy niniejszej nie mają znaczenia). Biorąc pod uwagę, że postępowanie rozpoznawcze, w którym został wydany powołany na wstępie nakaz zapłaty, zostało wszczęte przed dniem wejścia w życie ustawy zmieniającej k.p.c. i w tym dniu postępowanie to pozostawało niezakończone, sąd rozstrzygający sprawę, wobec braku ustawowego obowiązku, nie ustalał numerów indywidualizujących pozwanego; nie dysponując nimi, danych tych nie zamieszczono w klauzuli wykonalności.

Wraz ze zmianą kodeksu postępowania cywilnego, o której mowa, w celu zapewnienia jej realizacji, doszło do zmiany dwóch rozporządzeń Ministra Sprawiedliwości, z dnia 23 lutego 2007 r. - Regulamin urzędowania sądów powszechnych oraz z dnia 5 kwietnia 2012 r. - w sprawie określenia brzmienia klauzuli wykonalności. W pierwszym z nich, rozporządzeniem z dnia 18 lipca 2013 r. (Dz. U. z 2013 r., poz. 870) dodano § 129<sup>1</sup> w brzmieniu stanowiącym, że „jeżeli orzeczenie sądowe lub ugoda sądowa ma być podstawą wpisu do księgi wieczystej, ewidencji lub innego rejestru albo też stanowić tytuł zabezpieczenia lub podlegać wykonaniu w inny sposób niż w postępowaniu egzekucyjnym, w odpisie orzeczenia

lub ugody zamieszcza się informację o: 1) numerze PESEL lub NIP strony lub uczestnika postępowania będącego osobą fizyczną, jeżeli są oni obowiązani do jego posiadania lub posiadają go nie mając takiego obowiązku lub 2) numerze w Krajowym Rejestrze Sądowym, a w przypadku jego braku - numerze w innym właściwym rejestrze, ewidencji lub NIP strony lub uczestnika postępowania niebędącego osobą fizyczną, którzy nie mają obowiązku wpisu we właściwym rejestrze lub ewidencji, jeżeli są oni obowiązani do jego posiadania". Zmiana ta, zgodnie z § 3 rozporządzenia zmieniającego, weszła w życie 16 sierpnia 2013 r., a zakres jej czasowego obowiązywania sprecyzowano w § 2 stanowiąc, że przepis § 129<sup>1</sup> stosuje się do orzeczeń wydanych w postępowaniach wszczętych po dniu 6 lipca 2013 r. oraz do ugód sądowych zawartych w postępowaniach wszczętych po tym dniu.

Drugim z rozporządzeń, również z dnia 18 lipca 2013 r. (Dz. U. z 2013 r., poz. 859), w rozporządzeniu z dnia 5 kwietnia 2012 r. - w sprawie określenia brzmienia klauzuli wykonalności, dodano § 2<sup>1</sup> w brzmieniu, z którego wynika, że w treści klauzuli wykonalności ponadto wskazuje się „1) numer PESEL lub NIP wierzyciela i dłużnika będącego osobą fizyczną, jeżeli są oni obowiązani do jego posiadania lub posiadają go nie mając takiego obowiązku lub 2) numer w Krajowym Rejestrze Sądowym, a w przypadku jego braku - numer w innym właściwym rejestrze, ewidencji lub NIP wierzyciela i dłużnika niebędącego osobą fizyczną, którzy nie mają obowiązku wpisu we właściwym rejestrze lub ewidencji, jeżeli są oni obowiązani do jego posiadania". Rozporządzenie, zgodnie z treścią § 2, weszło w życie po upływie 14 dni od ogłoszenia, to jest z dniem 14 sierpnia 2013 r. i nie zawiera przepisu rozstrzygającego o czasowym zasięgu stosowania dodanego § 2<sup>1</sup>. Regulacja ujęta w przepisach intertemporalnych ustawy zmieniającej k.p.c. (art. 2) i rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości zmieniającego rozporządzenie - Regulamin urzędowania sądów powszechnych (§ 2) są spójne. W obu tych aktach przyjęto zasadę dalszego stosowania przepisów ustawy dawnej, co w postępowaniach rozpoznawczych wszczętych i niezakończonych przed dniem 7 lipca 2013 r. oznacza brak obowiązku ustalania danych indywidualizujących strony, a w postępowaniach zmierzających do wykonania orzeczeń lub ugód wydanych w takich postępowaniach -

konsekwentnie, nieistnienie obowiązku umieszczania takich danych w odpisach tych orzeczeń lub ugód.

Brak w rozporządzeniu zmieniającym rozporządzenie w sprawie określenia brzmienia klauzuli wykonalności jednoznacznego przepisu intertemporalnego wymaga rozważenia czy przyjąć, tak jak w ustawie zmieniającej k.p.c. i w pierwszym z wymienionych rozporządzeń, zasadę dalszego stosowania przepisów ustawy dawnej, a więc w postępowaniu o nadanie klauzuli wykonalności tytułom egzekucyjnym wydanym w postępowaniach sądowych wszczętych przed 6 lipca 2013 r. nadawać klauzulę wykonalności w brzmieniu dotychczasowym, czy też przyjąć, że zastosowanie ma zasada bezpośredniego działania ustawy nowej.

Poszukując właściwej normy intertemporalnej uwzględnić należy nie tylko charakter przepisów rozporządzenia, ale, oprócz celu dla którego zostały wydane, również funkcję ochronną jaką tym samym pełnią. Zmiany dokonane w obu rozporządzeniach miały na celu zapewnienie realizacji ustawy nowelizującej k.p.c. przez zwiększenie, na etapie postępowania wykonawczego, ochrony osób, których dotyczą podlegające wykonaniu tytuły egzekucyjne, gwarantując na tym etapie niepowtarzalną identyfikację stron tego postępowania.

Z punktu widzenia charakteru zmienionych przepisów, mają one niewątpliwie charakter procesowy. Na gruncie prawa procesowego dość powszechnie, jako obowiązującą, przyjmuje się zasadę bezpośredniego działania ustawy nowej. Odczytanie z § 2 powołanego rozporządzenia, że wchodzi ono w życie po upływie 14 dni od jego ogłoszenia, iż zamierzeniem prawodawcy było poddanie wszystkich tytułów egzekucyjnych, również powstałych w postępowaniach wszczętych przez wejściem w życie ustawy nowelizującej k.p.c., nowej regulacji, o ile postępowanie o nadanie klauzuli wykonalności zostało wszczęte po 13 sierpnia 2013 r., rodzi jednak cały szereg problemów, na które trafnie zwrócił uwagę Sąd Rejonowy przedstawiając Sądowi Najwyższemu zagadnienia prawne. Prawodawca ma dużą swobodę w zakresie wyboru rozwiązania konkretnej kwestii intertemporalnej, ma jednak obowiązek zachowania pewnych reguł kierunkowych, do których niewątpliwie należą rygorystyczny, choć nie absolutny, zakaz retroakcji właściwej.

Przy retroakcji niewłaściwej czyli przy przyjęciu zasady bezpośredniego działania nowego prawa dla stosunków powstałych pod działaniem prawa dotychczasowego, prawodawca może korzystać z zasady bezpośredniego działania prawa jeżeli przemawia za tym ważny interes publiczny. Stąd też na gruncie prawa procesowego o tyle można powoływać się na zasadę bezpośredniego działania ustawy nowej, o ile przemawia za tym ważny interes publiczny i to pod warunkiem zastosowania procedur umożliwiających zainteresowanym dostosowanie się do zaistniałej sytuacji (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 9 czerwca 2003 r. SK 12/03, OTK-A 2003 r., nr 6, poz. 51). Każda bowiem zmiana prawa oznacza zmianę dotychczasowych reguł postępowania. Wykładnia zmierzająca do odtworzenia właściwej reguły intertemporalnej powinna zatem uwzględniać poszanowanie uzasadnionych oczekiwań ukształtowanych przez dawne prawo, chyba że ważny interes publiczny pozwala na odejście od tych pryncypiów. W badanych okolicznościach takie odstępstwo nie znajduje dostatecznego usprawiedliwienia. Ustawodawca dokonując zmiany k.p.c. w przytoczonym na wstępie zakresie kierował się potrzebą jednoznacznego zindywidualizowania strony w postępowaniu rozpoznawczym, i w konsekwencji, w postępowaniu egzekucyjnym, a tym samym potrzebą zmniejszenia ryzyka wystąpienia przypadku, w którym egzekucja kierowana jest przeciwko innej osobie aniżeli dłużnik. Żaden jednak ważny interes publiczny nie usprawiedliwia odmiennego postępowania sądu przy wydaniu odpisów orzeczeń sądu i ugód, które podlegają wykonaniu w inny sposób niż w postępowaniu egzekucyjnym. Dokonywane na podstawie takich tytułów egzekucyjnych czynności, chociażby wpisy w księgach wieczystych, wywierają istotne skutki w sferze prawnej danego podmiotu i niewątpliwie oddziałują na jego sferę majątkową. Tymczasem, stosowanie § 129<sup>1</sup> regulaminu urzędowania sądów powszechnych w odniesieniu do takich orzeczeń i ugód, o ile zostały one wydane w postępowaniach wszczętych przed 7 lipca 2013 r., zostało wyraźnie wyłączone. Zróżnicowanie zatem sytuacji uczestników postępowania wykonawczego, w zależności od tego czy tytuł egzekucyjny podlega wykonaniu w postępowaniu egzekucyjnym czy w inny sposób, przez udzielenie odmiennej, i w zamierzeniu prawodawcy najwyraźniej szerszej, ochrony dłużnikom w postępowaniu egzekucyjnym, nie ma dostatecznego



usprawiedliwienia i przeczy konstytucyjnej zasadzie równego traktowania przez władzę publiczną (art. 32 Konstytucji RP). Tak więc uregulowanie ujęte w § 2 rozporządzenia zmieniającego rozporządzenie - Regulamin urzędowania sądów powszechnych nie tylko z punktu widzenia standardów państwa prawa przemawia przeciwko przyjęciu zasady bezpośredniego działania ustawy nowej, ale skłania ku tej zasadzie również wykładnia systemowa, a więc wykładnia odwołująca się do innych, już obowiązujących w systemie prawa, norm.

Poszukując właściwej reguły intertemporalnej nie można też pominąć, że rozporządzenie w sprawie określenia brzmienia klauzuli wykonalności czerpie delegację z art. 783 § 2 k.p.c. Przepis ten upoważnia Ministra Sprawiedliwości jedynie do określenia brzmienia (treści) klauzuli wykonalności, nie może zatem stanowić podstawy prawnej do nałożenia dodatkowych obowiązków na stronę czynną postępowania klauzulowego, związanych z koniecznością wskazywania numerów indywidualizujących, ani też na sąd, związanych z koniecznością poszukiwania tych numerów we właściwym rejestrze. Zagadnienia te wybiegają bowiem poza granice udzielonej delegacji ustawowej. Jeżeli natomiast numery te zostały już ustalone w postępowaniu rozpoznawczym wówczas ich ujawnienie w klauzuli wykonalności będzie mieć charakter wyłącznie techniczny. W takiej sytuacji nie tylko nie występuje problem przekroczenia granic delegacji ustawowej ale też wynikające z takiego rozumienia § 2<sup>1</sup> domniemanie legalności rozporządzenia staje się argumentem na rzecz przyjęcia zasady działania ustawy dawnej jako właściwej normy intertemporalnej dla określenia czasowego zasięgu stosowania tego przepisu.

Przyjęcie, że zamiarem prawodawcy zmieniającego z dniem 14 sierpnia 2013 r. rozporządzenie w sprawie określenia brzmienia klauzuli wykonalności, było poddanie regulacji ujętej w tym rozporządzeniu zasadzie bezpośredniego działania ustawy nowej, co oznaczałoby, że klauzula wykonalności nadawana wszystkim tytułom egzekucyjnym wydanym kiedykolwiek, również przez dniem 7 lipca 2013 r., winna zawierać dane wymienione w § 2<sup>1</sup> rozporządzenia, musiałoby prowadzić do wniosku, że dane te należy ustalać w postępowaniu klauzulowym. Podstawy prawnej dla przypisania sądowi takiego obowiązku w postępowaniu klauzulowym upatrywać można byłoby wyłącznie w treści art. 13 § 2 k.p.c.

Art. 13 § 2 k.p.c. może bowiem wskazywać, że w postępowaniu klauzulowym, w kwestiach nieuregulowanych znajdą zastosowanie zmienione lub dodane ustawą nowelizującą art. 126 § 2 k.p.c., art. 177 § 1 pkt 6 k.p.c., a także art. 208<sup>1</sup> k.p.c. Do takiego wnioskowania nie ma jednak wystarczających podstaw. Art. 13 § 2 k.p.c. stanowi o stosowaniu przepisów o procesie odpowiednio do innych postępowań unormowanych w kodeksie. Odesłanie więc do przepisów o procesie nie jest odesłaniem wprost ale przepis zawiera nakaz stosowania odpowiedniego co wiąże się ze specyfiką tych innych postępowań i może oznaczać również wyłączenie stosowania pewnych przepisów procesowych w innych; postępowaniach. Biorąc pod uwagę, że to w postępowaniu rozpoznawczym sąd dysponuje instrumentami procesowymi pozwalającymi na uzyskanie danych potrzebnych do ustalenia numerów, o jakich mowa w art. 208<sup>1</sup> k.p.c., a pozwany nie jest pozbawiony procesowych środków obrony oraz, że dane indywidualizujące strony ustalone w tym postępowaniu wyznaczają definitywnie jego podmiotowy zakres należy stwierdzić, że próba stosowania wskazanych przepisów w postępowaniu klauzulowym stoi w sprzeczności z właściwościami tego postępowania. Z zastrzeżeniem przypadków, w których klauzula wykonalności modyfikuje podmiotowy lub przedmiotowy zakres egzekucji w zestawieniu z zakresem wynikającym z tytułu egzekucyjnego (tzw. klauzula konstytutywna) sąd, nadając klauzulę wykonalności, bada jedynie, czy akt, na który powołuje się wierzyciel, uprawnia do prowadzenia egzekucji ze względu na spełnienie ustawowych wymagań przewidzianych dla tytułu egzekucyjnego i treść stwierdzonego w nim obowiązku. W tych sytuacjach klauzula wykonalności nie stwarza żadnych nowych praw i ma wyłącznie deklaratywne znaczenie. W takim też postępowaniu dłużnikowi nie przysługuje prawo do wysłuchania. Przeciwnie, ustawodawca zakłada, że dłużnik o wszczęciu egzekucji dowiaduje się dopiero przy pierwszej czynności komornika. Taki stan prawny wyłącza tym samym możliwość uzyskania od dłużnika danych pozwalających sądowi na ustalenie numerów, o których mowa w art. 208<sup>1</sup> k.p.c. Z kolei brak tych danych skazywałby wierzyciela na zawieszenie postępowania klauzulowego i tym samym, wobec braku tytułu wykonawczego, na niemożność wszczęcia egzekucji. Koncepcja zakładająca zatem ustalenie numerów indywidualizujących wierzyciela i dłużnika na etapie postępowania

klauzulowego ingeruje w wynikającą z obowiązujących przepisów naturę klauzuli wykonalności, nadając jej *quasi* konstytutywny charakter. W tym ujęciu postępowanie klauzulowe pełniłoby rolę doprecyzowującą osobę dłużnika i mianowicie prowadziłyby do oznaczenia osoby na rzecz i przeciwko której, z hipotetycznego kręgu osób dysponujących tymi samymi danymi, ma się toczyć egzekucja. Takie ujęcie podważałoby jeden z celów ustawy zmieniającej i oznaczałoby, że sąd prowadzi postępowanie rozpoznawcze i wydaje orzeczenie przeciwko niezindywidualizowanemu pozwanemu, natomiast określenie przeciwko komu ma być prowadzona egzekucja należałoby do postępowania klauzulowego czego nie da się pogodzić z jego aktualnie obowiązującym kształtem.

Wykładnia zmierzająca do odtworzenia właściwej reguły intertemporalnej uwzględniająca obowiązujący porządek prawny nakazuje zatem wyrazić pogląd, że przepis § 2<sup>1</sup> rozporządzenia w sprawie określenia brzmienia klauzuli wykonalności nie ma zastosowania w sytuacji gdy klauzula wykonalności ma być nadana tytułowi egzekucyjnemu powstałemu w postępowaniu sądowym wszczętym przed wejściem w życie ustawy zmieniającej k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy podjął uchwałę, jak na wstępie.

Zważywszy, że rozstrzygnięcie przedstawionego Sądowi Najwyższemu zagadnienia prawnego powinno być niezbędne dla wydania orzeczenia w danej sprawie, a treść podjętej uchwały czyni bezprzedmiotową wątpliwość wyrażoną w drugim przedstawionym przez Sąd Rejonowy zagadnieniu prawnym, w tym zakresie Sąd Najwyższy odmówił udzielenia odpowiedzi.